

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa R. J. i K. K.  
przeciwko L. S.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 18 maja 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda K. K.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie  
z dnia 13 lipca 2015 r., sygn. akt I ACa 1458/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od K. K. na rzecz pozwanego kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Krakowie zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 15 października 2013 r., którym zasądzono od pozwanego na rzecz powodów kwoty po 369 008,25 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2010 r., w ten sposób, że kwoty te obniżył do kwot po 6 433,50 zł, a w pozostałej części oddalił powództwa i apelację pozwanego.

Powód K. K. w skardze kasacyjnej powołał obie podstawy przewidziane w art. 398<sup>3</sup> § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał

podstawy objęte art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością wyjaśnienia dopuszczalności zamieszczania w umowach o roboty budowlane możliwości przedłużenia terminu zakończenia robót na korzyść jednej ze stron, w sytuacji, gdy miałoby ono być wynikiem zdarzeń, za zaistnienie których ponosi odpowiedzialność wykonawca. Potrzeba wykładni przepisów dotyczy art. 484 § 2 i art. 488 § 2 w związku z art. 636 § 1 i 656 § 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

Przedstawione przez skarżącego zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w nim kwestie nie stanowią nowego i nierozwiązanego dotychczas problemu prawnego. Skarżący przedstawił własną koncepcję interpretacji postanowień umowy łączącej strony. Przedstawiona argumentacja została oderwana od okoliczności sprawy, jak też skierowana na oczekiwanie wypowiedzi Sądu Najwyższego o charakterze abstrakcyjnym i uniwersalnym, chociaż problem nie należy do kategorii pozwalających na taką wykładnię. W istocie bowiem związany jest ze stosowaniem prawa w konkretnej sprawie, w ramach którego mogą występować wątpliwości interpretacyjne. Nie należą one jednak do zakresu przesłanek obejmujących przyczynę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Z przesłanką istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości połączone zostało wymaganie wykazania, że określony przepis prawa, mimo wyłonienia się takiej konieczności nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane wątpliwości, w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2020, nr 12, poz. 151; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.).

Nie zachodzi potrzeba wykładni powołanych w skardze przepisów prawa. Uregulowanie art. 484 § 2 k.c. nie miało zastosowania w sprawie, a zatem brak wymagania wyłonienia się w niej takiej potrzeby. W odniesieniu do pozostałych powołanych przepisów należało przyjąć, że nie spełniła się przesłanka przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. Nie ma podstaw do uznania, że w każdym przypadku wątpliwości istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa przez Sąd Najwyższy. Skarżący nie wskazał na rozbieżne orzecznictwo sądów, dotyczące okoliczności analogicznych, jak te występujące w sprawie, chociaż mają one, co oczywiste, zasadnicze znaczenie dla konieczności dokonywania wykładni o generalnym charakterze. Problem skarżącego tyczy przepisów zezwalających stronom umowy na indywidualne ukształtowanie relacji pomiędzy nimi, a zatem ponownie wskazać trzeba na kwestię stosowania przepisów, które nie jest objęte tą podstawą.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

jw